

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: 1. M. H. A., nar. ..., státní příslušnost Sýrie
2. H. A. A., nar. ..., státní příslušnost Sýrie
t. č. oba pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová,
Jezová
1501, 294 21 Bělá pod Bězdězem – Jezová,
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského
kraje, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53536-24/ČJ-2020-060022-Z,
a ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53538-23/ČJ-2020-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný ze žalobců **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 3. 4. 2020, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), brojili žalobci 1 a 2 proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53536-24/ČJ-2020-060022-Z, a ze dne 4. 3. 2020, č. j. KRPB-53538-23/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „napadená rozhodnutí“), jímž bylo v obou rozhodnutích ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) rozhodnuto o zajištění žalobců 1 a 2 za účelem jejich předání do příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Nařízení Dublin III“).
2. Doba zajištění byla stanovena na 33 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 3. 3. 2020 do 4. 4. 2020.

II. Napadená rozhodnutí

3. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaná shrnula právní úpravu zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, jakož i skutkový stav zjištěný v řízení o zajištění.
4. Dne 3. 3. 2020 ve 23:40 hod provedla hlídka Policie České republiky, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno (dále jen „PČR“) pobytovou kontrolu na nádraží Českých drah v obci Břeclav v mezinárodním vlakovém spoji Nightjet jedoucím z Rakouska (Vídeň) do Německa (Berlín). Ve vlaku byli kontrolováni dva muži cizí státní příslušnosti bez cestovního dokladu, popř. jiného dokladu totožnosti. U sebe měli pouze vlakovou jízdenku ze stanice Wien – Hauptbahnhof do stanice Berlin HBF pro dvě osoby, zakoupenou dne 3. 3. 2020. Cizinci byli dne 3. 3. 2020 ve 23:50 hod v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. d) ZPC zajištěni a eskortováni na pracoviště PČR k dalšímu opatření.
5. Identita žalobců byla uvedena v dokumentu VERSTANDUNG VOM ERGEBNIS DER BEWEIS AUFNAHME, který byl výzvou k podání opravného prostředku po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku. Prověrkou bylo zjištěno, že žalobci jsou vedeni jako žadatelé o azyl v Rakousku, přičemž jim bylo vydáno rozhodnutí o ukončení pobytu platné od 3. 3. 2020. Dle evidence PČR žalobci nedisponovali žádným oprávněním k pobytu na území ČR. Dne 4. 3. 2020 bylo provedeno porovnání otisků prstů v systému EUODAC, kde byla téhož dne nalezena shoda.
6. Při podání vysvětlení žalobce 1 uvedl, že je ze Syrské republiky, nikdy neměl žádné osobní doklady. Osoba, se kterou byl zadržen, je jeho starší bratranec, který jej vzal s sebou na cestu do Evropy a na cestě se o něj stará. Ze Sýrie odjeli asi před 2 měsíci pomocí pašeráka lidí pěšky v noci do Turecka, které pěšky nebo pomocí taxi přejeli do Istanbulu. V Turecku byli dva dny a poté pomocí převaděče přešli ve skupině 25 osob lesem do Řecka, autobusem přejeli do Soluně, tam se se skupinou asi 15 lidí dostali pěšky

do Albánie a dál autem do Srbska. Za cestu z Řecka do Srbska zaplatili převaděči každý 1000 Euro. Pak už sami přešli autobusem do Bělehradu, kde spali asi 6 dní v parku. Následně se snažili přejít do Maďarska, ale Maďaři je vrátili zpět

do Bělehradu. Tam se seznámili s další skupinou běženců a s převaděčem, který znal cestu do Rakouska. Celá skupina se střídavě pěšky a autem dostala do Rumunska, kde je chytila policie, zavřeli je, nutili vzít otisky, podepsat nějaké dokumenty a následně je pustili. Z Rumunska je převaděč převezl malým nákladním autem do Rakouska, kde je hned za hranicí vyhodil z auta. Do Vídně se poté dostali pomocí taxi. Z Vídně sedli do vlaku

do Berlína, tam je odchytila rakouská policie a vzali je na stanici, vzali jim otisky prstů

a dali jim papíry, že mají odjet z Rakouska. Včera znovu nastoupili na vlak do Berlína,

ve kterém je následně chytila PČR. Jedná se o první cestu žalobce do Evropy. S bratrancem chce do Německa, má tam příbuzné ve městě Kiel. Azylové dokumenty vyhodili, hned jak opustili Rumunsko. Na území ČR nemá rodinné vazby, pouta nebo jiné závazky. Jeho cílem je dostat se do Německa, chce tam požádat o azyl. Do Rumunska ani Rakouska se v žádném případě vrátit nechťel. Jeho finanční hotovost s bratrancem byla cca 20 Euro. Jeho přáním bylo pokračovat v cestě do Německa.

7. Žalobce 2 při podání vysvětlení nad rámec žalobce 1 uvedl, že je v Rumunsku chytila místní policie, která se k nim nechovala dobře. Žalobci byli v Rumunsku zavřeni na 4 dny, vzali jim otisky prstů a museli podepsat nějaké dokumenty, chovali se k nim velmi hrubě. Potom je propustili a vyhodili na ulici, přičemž jim řekli, ať jdou pryč z Rumunska, kam chtějí. V Rakousku nejdříve nasedli na vlak do Berlína, ve kterém je zkontrolovala policie, vzala je na stanici, sejmula jim otisky prstů a dala jim papíry, dle kterých musí do 14 dní opustit Rakousko. Když je rakouská policie propustila, šli znovu na nádraží

a koupili si lístek do Berlína. Až ze strany PČR jim bylo po jejich kontrole ve vlaku sděleno, že jsou v ČR. Chtějí do Německa, vůbec nevěděli, že jejich vlak jede přes ČR. Cestovní pasy nemají a ani nikdy neměli, nebylo možné pasy získat. Jejich cílem je Německo, mají tam příbuzné. O azyl nikde nežádali, ale násilím je donutili podat

o azyl v Rumunsku, v Rakousku jim vzali otisky prstů a potom je vyhostili. Žádné doklady opravňující je k pobytu v ČR nemají a v ČR ani o azyl požádat nechťejí. Jejich cílem je dostat se do Německa a požádat tam o azyl. Jejich přáním je dostat se do Německa

za svými příbuznými, kteří by se o ně postarali. Chtějí v Německu pracovat a žít normální život. Na území ČR nemá žádné rodinné vazby, pouta nebo závazky, ani nic o ČR neví. Je to jeho první cesta do EU. Peněz moc nemají, dohromady mají asi 40 Euro. Závěrem žalobce 2 uvedl, že se nechce dobrovolně vrátit do země, kde je veden jako žadatel o azyl, chce jet do Německa. Do Rumunska ani Rakouska se v žádném případě vrátit nechce.

8. Z uvedených skutečností měla žalovaná v případě obou žalobců za zřejmé, že žalobci dne 3. 3. 2020 vstoupili a pobývali na území ČR a jsou vedeni jako žadatelé o přiznání mezinárodní ochrany v některém členském státě EU, a to v Rumunsku a Rakousku a jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III.
9. Žalovaná dále zkoumala, zda jsou dány zákonné podmínky pro zajištění. Usoudila, že v případě žalobců existuje nebezpečí útěku, neboť žalobci dne 3. 3. 2020 přicestovali a pobývali na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza (tedy neoprávněně) a nechtějí se vrátit do Rumunska či Rakouska. Rovněž v ČR zůstat nechtějí, chtějí odjet do Německa. Neznají český jazyk a nemají zde zajištěno žádné zázemí. Nemají vůbec žádné finanční prostředky na zajištění základních životních potřeb, tj. obživy a ubytování. V ČR jsou poprvé, nemají žádnou adresu místa pobytu. Žalovaný toto považoval za okolnosti, které by jejich případný dobrovolný pobytu na území ČR po dobu řízení dle nařízení výrazným způsobem znesnadňovaly. Jejich případný dobrovolný návrat zpět do státu, kde jsou vedeni jako žadatelé o azyl, se jeví jako vyloučený, neboť žalobci uvedli, že cílem jejich cesty je Německo, do Rumunska a Rakouska se vrátit nehodlají. Žalovaná proto uzavřela, že v případě obou žalobců jde o vážné nebezpečí útěku.
10. Dále se žalovaná zabývala otázkou mírnějších opatření (tzv. zvláštních opatření) ve smyslu ustanovení § 123b ZPC. Dospěla k závěru, že tato opatření nelze využít, neboť žalobci neoprávněně vstoupili na území ČR, nemají zde adresu místa pobytu ani adekvátní finanční prostředky a existuje nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR, o čemž svědčí jejich vyjádření nevrátit se do země, kde jsou vedeni jako žadatelé o azyl.
11. Žalovaná dospěla k závěru, že zajištění je potencionálně možné a že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizinců. Žalobci budou do navracení či předání do jiného státu umístěni v zařízení pro zajištění pro cizince, a to společně. V zařízení pro zajištění cizinců je zajištěným cizincům poskytována adekvátní sociální, zdravotní a právní pomoc. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda by předání žalobců do Rumunska, popřípadě Rakouska, nebylo v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. K tomu uvedla, že jí není známo žádné rozhodnutí na národní či unijní úrovni, které by jednoznačně deklarovalo, že Rumunsko či Rakousko nedodrжуje minimální standarty ochrany základních lidských práv. Ani Vysoký komisař OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska nebo Rakouska. Žalobci navíc žádné konkrétní důvody, proč by se nemohli vrátit do Rumunska či Rakouska, neuvedli.
12. Žalovaná dále zjišťovala, zda nejsou zveřejněny informace, které by dokládaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku. Poukázala na evropskou azylovou databázi AIDA a poslední vydání zprávy Human Rights Watch „World Report 2017“, Výroční zprávu EASO o situaci v oblasti azylu v EU za rok 2015 a dále informace rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, jakož i

na stránkách Komisaře pro lidská práva. Ke všem uvedeným zprávám žalovaná uvedla odkazy na internetové stránky. Dle databáze EUROSTATU v roce 2015 požádalo v Rumunsku o azyl 1260 cizinců, což dokládá, že uprchlíci nemají obavy z rumunského azylového řízení, které využívají v přibližně stejném počtu jako v ČR. V roce 2015 obdrželo Rumunsko

569 žádostí o převzetí cizince, z toho bylo v témže roce Rumunskem převzato 248 osob, což dosvědčuje existenci potenciální možnosti realizace přemístění do Rumunska. Dále poukázala na skutečnost, že Komise EU rozhodla, že Rumunsko je povinno na základě kvót přijmout v rámci systému tzv. relokací 3624 uprchlíků z Itálie a Řecka, přičemž

již v lednu 2017 Rumunsko přijalo v rámci systému relokací 513 žadatelů z Řecka a 43 žadatelů z Itálie. Podle informací neziskového výzkumného centra Global Detention Project nejsou žadatelé v Rumunsku obecně umísťováni do detenčních zařízení,

i když zákon tuto možnost na dobu nejvýše 20 dnů umožňuje. Konkrétně žalovaná poukázala dále na Informaci Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 18. 1. 2018 a 2. 9. 2019, která popisovala azylový systém v Rakousku a Rumunsku s tím, že je součástí správního spisu.

13. Žalovaná závěrem odůvodnila, že doba zajištění v délce 33 dnů vyplývá ze součtu lhůt podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

14. Žalobci nejprve v žalobě zcela obecně uvedli, že napadenými rozhodnutími byli zkráceni na svých právech, když žalovaná v předchozím řízení porušila: § 129 odst. 1, 3 a 4 ZPC ve spojení s článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, článku 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 ZPC ve spojení

s článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva“), dále § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž také nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaná podle žalobců dále porušila ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedla důkazy, které byly potřebné k zjištění stavu, dále bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Žalobci dále namítali porušení článku 3 a 5 Evropské úmluvy, článku 3 Úmluvy o právech dítěte, článku 6 Opčního protokolu k Úmluvě o právech dítěte o zapojování dětí do ozbrojených konfliktů, článek 3 odst. 2 a čl. 28 Nařízení Dublin III.

15. Žalobci dále stručně shrnuli hlavní body své argumentace. Dle názoru žalobců jsou napadená rozhodnutí nezákonná, neboť žalovaná nezohlednila nejlepší zájem dítěte, když žalovaná v rozhodnutí nezohlednila skutečnost, že je žalobce 1 nezletilý. Žalovaná rovněž nezohlednila motiv žalobců pro nezákonný vstup svědčícímu

v jejich prospěch. Dle žalobců existují důvodné pochybnosti o tom, zda lze účel zajištění vůbec naplnit,

a to i v maximální zákonné délce zajištění, tedy zda je v současnosti s ohledem na bezpečnostní opatření v kontextu prevence šíření epidemie Covid-19 a překážky předání stran stavu azylového systému v Rumunsku jejich předání vůbec možné realizovat. Žalovaná dále dle žalobců vycházela ze zastaralých zpráv o azylovém systému v Rakousku a Rumunsku. S ohledem na uzavření hranic v kontextu Covid-19 žalobci nemohou nikam vycestovat, tudíž odpadá vážné nebezpečí útěku. Žalobci dále namítli, že mohou být po dobu řízení o Dublinském předání umístěni v Pobytovém středisku.

16. Žalobci rovněž stručně shrnuli svůj osobní příběh. Pocházejí z města Kámišlí v Sýrii, které je na severovýchodě Sýrie u hranic s Tureckem a je považováno za centrum syrského Kurdistanu. Žalobce 1 je nezletilý bratranec žalobce 2, který jej doprovází

na cestě, stará se o něj a je v řízení také jeho zákonným zástupcem. Žalobci opustili zemi původu z důvodu dlouhodobě špatné bezpečnostní situace a také s ohledem na skutečnost, že se opakovaně stali objektem snah o násilné rekrutování ze strany několika ozbrojených skupin. V oblasti, kde žalobci bydlí, se postupně střetávaly různé strany zapojené do syrského konfliktu, každý den žalobci zažívali výbuchy, viděli kolem sebe umírat lidi a známé. Jednou dopadla bomba přímo do čtvrti, kde bydleli. Uvedené útrapy na žalobce dopadaly obdobně. Jelikož se odmítli přidat na jakoukoli stranu konfliktu, rozhodli se odejít. Žalobci upozornili na zacházení, kterého se jim dostalo v Rumunsku. Když překročili nelegálně hranici do Rumunska, byli odchyceni policií, která je zavedla do jakési místnosti, kde je nechala 4 dny bez jídla, následně je převezla

na jiné místo, vyvíjela na ně fyzický nátlak, aby si nechali sejmut otisky a zaregistrovali svou žádost o azyl v Rumunsku. Žalobce 2 byl dokonce zbit, z čeho má dodnes stopy

na ruku a nemůže jednou rukou pořádně hýbat. Žalobci pod tlakem otisky prstů odevzdali, načež byli vyhozeni na ulici. Nebyly jim poskytnuty žádné informace o jejich právech ani o dalších krocích v řízení. Žalobci se proto rozhodli cestovat za svými příbuznými. Žalobci v této souvislosti odkázali na zprávy o situaci v zemi jejich původu (Informace Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky: „Syrská arabská republika, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ z 18. 3. 2019;

„18. výroční zpráva o stavu lidských práv v Sýrii od ledna 2019 do prosince 2019“ Nevládní organizace Syrská komise pro lidská práva z ledna 2020, zprávy EASO, internetové odkazy na zprávy týkající se země původu žalobců). Uvedené zprávy poukazují na značně nestabilní bezpečnostní situaci v Sýrii a městě Kámišlí. Situace v Sýrii je nadále nebezpečná pro civilisty a jsou masivně porušována lidská práva. Zpráva EASO potvrzuje, že dochází k opakovaným pokusům o rekrutování z řad ozbrojených skupin. Samotná zpráva Ministerstva vnitra poukazuje na fakt, že vláda odmítá vydávat syrským občanům cestovní doklady. To vysvětluje, že žalobci necestují do Evropy bez dokladů úmyslně, ale že ve své složité situaci nemají na výběr.

17. Žalobci proto nerozumí, proč se žalovaná v řízení zaměřila na skutečnosti svědčící v neprospěch žalobců (nezákonný vstup), zatímco ke skutečnostem svědčícím v jejich prospěch (důvody opuštění země v důsledku válečného konfliktu, faktická nemožnost opatřit si cestovní doklady) nijak nepřihlédla.
18. Dále žalobci poukázali na to, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je i nadále nepříznivá. Vychází především ze zpráv US Department of State ke stavu lidských práv v Rumunsku za roky 2017 a 2019, dále z Informace dostupné z Asylum Information Database z 2. 7. 2018 a Zprávy Asylum Information Database za rok 2019, které potvrzují věrohodnost žalobci uváděných skutečností stran špatného zacházení, kterého se jim dostalo v Rumunsku. Žalovaná nedostatečným způsobem posoudila azylový systém v Rumunsku, který vykazuje značné systémové deficity. Tyto informace žalovaná nijak nezohlednila, neboť se spoléhala na zastaralé informace a zprávy z let 2015 – 2017. Žalovaná tak nevyšla ze skutečného stavu věci a své rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti.
19. Žalobci rovněž předložili informace ohledně azylového řízení v Rakousku, přičemž vycházeli ze Zprávy Asylum Information Database k Rakousku za rok 2019, která poukazuje na nedostatky azylového řízení především ve vztahu k zárukám pro nezletilé osoby. Tyto informace žalovaná nijak nezohlednila a není zřejmé, z jakých informací vycházela.
20. Žalobci dále shrnuli relevantní mezinárodně právní závazky a českou judikaturu s ohledem na práva nezletilého žalobce 1, přičemž odkázali na odst. 13 Preambule Dublinského nařízení a jeho články 6, 28 a 11, dále články 3 a 37 Úmluvy o právech dítěte, články 3 a 5 Evropské úmluvy. Dále poukázali na nejnovější judikaturu Evropského soudu pro lidská práva v obdobných případech (Popov proti Francii, stížnost č. 39472/07 a č. 39474/07; R.M. proti Francii, stížnost č. 33201/11; C.V. proti Francii, stížnost č. 76491/14; A.M. a ostatní proti Francii, stížnost č. 24587/12; A.B. a ostatní proti Francii, stížnost č. 11593/1; Abdullahi Elmi a Eweys Abubakar proti Maltě, stížnost č. 25794/13).
21. Žalobci pak poukázali na to, že ČR je dlouhodobě kritizována za to, že k umístování dětí do detenčních center pro cizince nedochází pouze v krajních případech, kdy objektivně není dostupná žádná alternativa (závěrečná doporučení Výboru OSN pro práva dítěte). Na podporu své argumentace žalobci dále uvádějí doporučující zprávu Zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z roku 2009.
22. K nejlepšímu zájmu dítěte, alternativám k detenci a délce detence v případě zajištění dětí se také opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (rozhodnutí ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-63, a ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 28) a Ústavní soud ČR (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14 (N 72/85 Sb.NU 277)). Žalobci taktéž v této souvislosti poukázali na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 41 A 71/2016.
23. Žalobci shrnuli relevantní právní principy následovně. 1. Extrémní zranitelnost dítěte převažuje nad úvahami týkajícími se jeho pobytové situace. 2. Nejlepší zájem

dítěte musí být hlavním východiskem při rozhodování o zajištění. Nejlepší zájem dítěte zahrnuje jak imperativ nerozdělování rodiny, tak povinnost zabývat se v rozhodnutí nejprve alternativami k detenci. 3. Zajištění dítěte musí být posledním možným východiskem

pro dosažení daného cíle a musí trvat, co nejkratší nutnou dobu. 4. Při zkoumání přiměřenosti zajištění jsou zásadní tři faktory: věk dítěte a jeho individuální situace, pobytové podmínky v zařízení a délka zajištění. 5. Zvýšená ochrana se vztahuje i na osoby blížící se 18. roku věku.

24. K porušení procesních povinností při vydání napadeného rozhodnutí měli žalobci předně za to, že žalovaná nezohlednila skutečnost, že je žalobce 1 nezletilý a nezohlednila nejlepší zájem dítěte. Institut nejlepšího zájmu dítěte v napadeném rozhodnutí nebyl ani zmíněn, tudíž se správní orgán touto skutečností nezabýval. Žalovaná tak zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nejlepší zájem dítěte má být primárním vodítkem při rozhodování o zajištění žalobce 1.
25. Naplnění nejlepšího zájmu dítěte vyžaduje jak zachování jednoty rodiny, tak přednostní umístění v alternativním, nevězeňském prostředí. Žalovaná tedy měla povinnost zabývat se alternativou k zajištění, přičemž k zajištění mohla přistoupit až tehdy, co by bylo potvrzeno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Dle názoru žalobců se nabízí otázka, zda by žalovaná neměla učinit alespoň jeden pokus uložit alternativu zajištění a k zajištění přistoupit až po té, co by bylo prokázáno, že se daná alternativa ukazuje jako neúčinná. Pokud žalovaná tento pokus neučiní, je třeba trvat na detailnějším posouzení skutečností, které prokazují nemožnost uložení jiného opatření, což se v nyní posuzovaném případě nestalo a napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. V případě žalobců by se přitom jednoznačně nabízela alternativa umístěním v jednom z Pobytových středisek Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra.
26. Žalobci se dále věnovali otázce posouzení dopadů zajištění na nezletilého žalobce v kontextu jeho věku, individuální situace, délky zajištění a materiálních podmínek v detenci.
27. Žalobci 1 je 17 let, vztahují se tak na něj úvahy o zvláštní zranitelnosti dětí a nezletilých. Oba žalobci nadto pocházejí ze Sýrie, a to z oblasti, ve které řadu let prokazatelně operují ozbrojené skupiny. Přichází tedy z válečné oblasti, kde byli civilisté po několik let vystavováni válečným zločinům, zločinům proti lidskosti a kdy byli zástupci různých etnických menšin prokazatelně systematicky pronásledováni a cíleně likvidováni. Jak žalobci uvedli v průběhu správního řízení, obávají se v místě bydliště násilí, dalších útoků a násilného rekrutování ze strany ozbrojených skupin. Lze očekávat, že oba žalobci jsou v důsledku kontextu konstantního násilí a nebezpečí, ve kterém vyrůstali, silně traumatizováni, mohou trpět posttraumatickým stresovým syndromem či jinými psychickými problémy. Všechny tyto skutečnosti dělají z žalobce 1 zranitelnou mladistvou osobu. I z tohoto důvodu měl správní orgán přistupovat k tomuto žalobci s maximálním zřetelem, což neučinil.

28. K otázce materiálních podmínek žalobci uznali, že Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová je svým vybavením uzpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi. Pro děti jsou k dispozici volnočasové aktivity, stejně tak byla omezena přítomnost ostatních drátů a dalších bezpečnostních prvků v samotném areálu. Je však třeba vzít v úvahu, že dítě pobývá a všechny tyto aktivity vykonává v zařízení primárně vězeňského typu, s nemožností zařízení opustit dle vlastní vůle dítěte nebo jeho rodičů a se silnou přítomností bezpečnostních prvků. Mezi ty patří např. ploty, kamerový systém, pevně stanovený režim jídel s nemožností si sami uvařit dle vlastních zvyklostí, jakož i skutečnost, že cizinci se sami nemohou pohybovat po areálu dle vlastní vůle, ale jsou vždy doprovázeni pracovníky bezpečnostní služby. Žalobci pak nově uvádí, že ačkoliv byla v předchozím období dále omezena přítomnost bezpečnostních prvků, situace se mění se změnou střediska Bělá-Jezová ve sdílené středisko s pobytovou a detenční částí. V důsledku rozdělení střediska na dvě oddělené části byl naopak navýšen počet bezpečnostních prvků přímo v areálu detence. Zatímco v předchozím období byl v detenční části viditelně přítomen jeden policista, který stál za plotem areálu, v současnosti se nachází přímo v areálu detence až tři uniformovaní policisté, kteří zde mají navíc vlastní stanoviště („budku“). Tím se viditelně přítomnost bezpečnostních prvků v uvedeném řízení značně navyšuje. Silná přítomnost bezpečnostních prvků a složek má negativní dopady na psychické zdraví dítěte či nezletilého, neboť tento vnímá, že se jeho příbuzní nachází vůči bezpečnostním složkám v podřadné situaci.
29. Evropský soud pro lidská práva v minulosti k délce zajištění konstatoval porušení článku 3 Úmluvy již při zajištění v délce 7 dní. Celková délka zajištění stanovená napadeným rozhodnutím (33 dní) je navíc více jak čtyřnásobná oproti této délce. I přes vyšší věk zajištěného proto zajištění žalobce 1 představuje porušení práv chráněných Evropskou úmluvou.
30. Žalobci se dále zabývali otázkou posouzení možnosti naplnit účel zajištění s ohledem na podmínky v Rumunsku a Rakousku. Dle žalobců napadené rozhodnutí nespécifikuje dostatečným způsobem účel zajištění, neboť žalovaná neuvedla, do kterého členského státu EU se chystá žalobce předat. Rovněž se dostatečně nezabývala otázkou, zda je naplnění účelu zajištění aspoň potenciálně možné. Účel zajištění se tak stává nepřezkoumatelný a zajištění protiprávní.
31. Zajištění cizince znamená omezení jeho osobní svobody a velmi citelný zásah do jeho osobních práv. Zajištění proto může být realizováno jen na základě podmínek vymezených v ZPC a ústavním pořádku. Podmínky omezení svobody rovněž stanoví Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud neexistuje ve smyslu ustanovení § 129 ZPC účel, tj. reálná možnost předání uskutečnit, pozbývá zajištění svého smyslu a je nezákonné. Ačkoliv žalovaná zajistila žalobce za účelem Dublinského předání, nijak nespécifikovala, které státy bude žádat o zpětvzetí. Nemohla se tedy zabývat tím, zda je jejich předání aspoň potenciálně možné. Z Nařízení Dublin III přitom vyplývá, že v rámci Dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu

- do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů s sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému. Žalobci dále v žalobě citovali, konkrétně ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) a dále ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku (stížnost č. 3060096/09).
32. Dle názoru žalobců je situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku i nadále nepříznivá a neustále se vyvíjí. K přemísťování žadatelů do této země je proto obecně třeba přistupovat s velkou opatrností, neboť předání by mohlo být v rozporu s článkem 3 Nařízení Dublin III. Zejména ve vztahu k Rumunsku lze mít závažné pochybnosti ohledně funkčnosti místního azylového systému. V této souvislosti žalobci poukázali na závěry krajského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019, č. j. 45 Az 10/2019 – 34. Lze mít zásadní pochybnosti o fungování rumunského azylového systému, a to zejména k nezletilým bez doprovodu.
33. Žalovaná se dle žalobců sice v napadeném rozhodnutí zabývala obecnou situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Rakousku a Rumunsku, činila tak však zcela povrchně, bez jakékoliv reflexe individuálního případu žalobců a na základě zpráv, které jsou zastaralé. Nelze přitom přistoupit na způsob posouzení, kdy jsou informace o zemi, kam má být žadatel předán, kopírovány z jednoho rozhodnutí do druhého bez dalšího posouzení jejich relevance v kontextu dalšího případu a bez jejich aktualizace v průběhu let. Přinejmenším ve vztahu k žalobci 1 bylo povinností žalované opatřit i informace o azylovém řízení a přijímacích podmínkách nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná však odkazovala na zprávy v průběhu 3 – 5 let staré. Žalovaná rovněž rezignovala na posouzení kvality azylového systému v Rakousku, když v napadeném rozhodnutí jmenovala jeden dokument, který byl použit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Z dokumentu však nijak necituje a ani neodkazuje na jeho obsah.
34. Dle žalobců poté stojí za zvážení posouzení situace žalobců v kontextu krizových opatření z důvodu prevence Covid-19, kdy většina států EU v současnosti zastavila Dublinské transfery. Lze tak mít pochybnosti o tom, zda bude transfer žalobců vůbec možné vykonat v maximální délce zajištění. Je povinností žalované obstarat si informace o tom, zda lze Dublinský transfer realizovat v maximální možné délce zajištění. Žalovaná však takto nečiní a nejsou činitelné kroky pro to, aby byli žalobci ze zařízení co nejrychleji propuštěni. S ohledem na uzavření hranic ČR přitom v praxi odpadá důvod jejich zajištění, neboť žalobci nemají vzhledem k malému počtu otevřených hraničních přechodů a jejich přísnou kontrolu kam přchnout.
35. Žalobci proto závěrem navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

36. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 4. 2020 uvedla, že skutečnosti uváděné žalobci o snahách různých subjektů o jejich zrekrutování nebyly během správního řízení ani jedním z nich uvedeny a i další jimi uváděné informace o situaci v zemi původu považovala žalovaná v rámci vedeného řízení o zajištění za irelevantní.
37. K možnosti uložení zvláštních opatření žalovaná odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34. Žalovaná dospěla k závěru, že pro zajištění žalobců existují zákonné důvody, neboť v jejich případě zcela jednoznačně existuje vážné nebezpečí útěku. Jejich jednání jednoznačně oslabuje jejich důvěryhodnost a spolehlivost, neboť jim žalobci jasně demonstrují neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem jim z něho vyplývajícím. Ve správním řízení vyplynulo, že žalobci disponovali pouze omezenou finanční hotovostí a nemají možnost si po dobu vedení dublinského řízení zajistit vlastní ubytování. Námitku týkající se odpadnutí vážného nebezpečí jejich útěku v souvislosti s přijatými opatřeními proti šíření nemoci Covid-19 považovala žalovaná s ohledem na imigrační historii žalobců za zcela lichou. V případě žalobců tedy absentují podmínky, na jejichž podklady by bylo možno uložit zvláštní opatření za účelem vycestování z území ve smyslu ZPC.
38. Žalovaná v otázce posouzení reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU (Rumunska či Rakouska) zcela dostala svým povinnostem a její závěry ohledně neexistence rozporu mezi případným předáním žalobců do Rumunska/Rakouska a článku 3 Nařízení Dublin III jsou naprosto dostatečné. Žalovaná uvedla vše, co je jí ohledně rumunského azylového systému známo z její činnosti, žalobci během správního řízení žádné výhrady či obavy směrem k rumunskému azylovému systému nesdělili a z obecně známých skutečností nelze dovodit, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelů o azyl. Totéž platí o informacích týkajících se rakouského azylového systému.
39. Žalobce 2 v řízení o zajištění žalobce 1 vystupuje jako jeho zákonný zástupce, který žalovanou žádá, aby od sebe nebyli navzájem odděleni a mohli zůstat i nadále spolu, a dále že po celou dobu, kdy odcestovali ze Sýrie, o žalobce 1 pečuje, což v rámci svého podání vysvětlení uvedl shodně i žalobce 1. Z toho důvodu nepovažovala žalovaná žalobce 1 za nezletilého cizince bez doprovodu a není na místě na jeho případ vztáhnout podmínky dané ustanovením § 129 odst. 5 ZPC, tedy na něj pohlížet v rámci řízení o zajištění jako na nezletilou osobu bez doprovodu.
40. Žalovaná proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu odmítl.

V. Replika žalobců

41. V replice ze dne 20. 4. 2020 žalobci uvedli, že je k datu sepisu repliky postaveno na jisto, že jejich předání nebude možné realizovat, respektive jej nebude možné realizovat ve lhůtě stanovené v článku 28 odst. 3 Nařízení Dublin III. Podle nejnovějších informací nevládní organizace ECRE z 8. 4. 2020 jsou pozastaveny všechny

Dublinké transfery do Rumunska včetně transferu za účelem sloučení rodiny. K podmínkám v Rumunsku žalobci poukázali na skutečnosti uvedené v žalobě, jakož i na informace ECRE, dle kterých jsou azylové pohovory odkládány, protože tlumočníci odmítají být přítomni. Agentura pohraniční stráže byla posílena a opatření na vstupu byla zpřísněna, aby se zabránilo nelegální migraci. Prezident Rumunska podpořil rozhodnutí použít dočasná omezení na vstup a vycestování občanů třetích zemí. Organizace Global Detention Project upozornila na skutečnost, že v rumunských věznicích byla přijata opatření, jako je zkrácení návštěvních hodin, aby se minimalizovalo riziko šíření Covid-19. Předmětné organizaci se přitom nepodařilo nalézt zprávy, které by naznačovaly, že úřady přijaly opatření na pomoc migrantům a žadatelům o azyl, včetně zajišťovaných. I to by podle názoru žalobců mělo být zohledněno při posuzování přípustnosti předání a s tím souvisejícím zajištěním za účelem předání v ČR. Tyto informace vyvozují pochybnosti ohledně souladu jejich předání do Rumunska s článkem 3 odstavce 2 Nařízení Dublin III. Podle organizace ECRE pozastavilo Dublinká předání celkem 7 států EU včetně Rumunska, což podporuje domněnku, že předání žalobců nebude možné v kontextu opatření proti šíření Covid-19 realizovat.

42. S ohledem na lhůty ve správním řízení o Dublinkém předání a v řízení o zajištění za účelem předání je ke dni podání repliky postaveno na jisto, že předání žalobců nebude možné realizovat v maximální možné délce zajištění. Šestitýdenní lhůta pro realizaci předání žalobců uplyne dne 1. 5. 2020, avšak do dnešního dne nebyly se žalobci provedeny žádné úkony směřující k realizaci předání ani žádné úkony směřující k vydání rozhodnutí o realizaci předání. Předání je přitom možné realizovat nejdříve po nabytí právní moci rozhodnutí o předání, která uplyne po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí. I za předpokladu, že by žalobci obdrželi v následujících dnech rozhodnutí o předání do jiného členského státu EU, nabude toto rozhodnutí právní moci až po uplynutí maximální možné délky zajištění. Žalobci proto považovali své další zajištění za nezákonné, neboť zcela zřejmě nebude možné realizovat jeho účel.
43. Žalobci dále odkázali na doporučení mezinárodních organizací a agentur OSN, informace Evropské komise i informace a doporučení nevládních organizací, které podporují tvrzení žalobců, že jejich zajištění je nezákonné, neboť v důsledku Covid-19 nelze realizovat jeho účel (Doporučení Evropské komise k implementaci práva EU v oblasti azylu, návratů a přesídlování z 16. 04. 2020; Podklady Kanceláře Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR) ze dne 7. 4. 2020; stanovisko Výboru OSN proti mučení a jinému nelidskému zacházení a trestu (CAT) ze dne 25. 3. 2020; Doporučení Světové zdravotnické organizace (WHO) týkající se zařízení, kde jsou osoby omezeny na osobní svobodu ze dne 15. 03. 2020; Společná doporučení OHCHR a WHO z března 2020; aktuální doporučení UNICEF ve vztahu k zajištěným dětem; doporučení sítě OSN

k otázkám migrace; doporučení Mezinárodní organizace pro migraci (IOM); reporty Mezinárodní organizace International Detention Coalition).

44. Dle názoru žalobců vyplývá z dalších doložených písemností, že zajišťování nezletilých probíhá v ČR v podstatě automaticky a bez dostatečného zohlednění alternativ. Právní zástupci žalobců obdrželi od organizace Fórum pro lidská práva odpověď Ředitelství služby cizinecké policie na žádost o poskytnutí informací, dle které nebyla v roce 2019 v případě nezletilých cizinců ani jednou aplikována zvláštní opatření za účelem vycestování, tj. alternativy k zajištění. Tato statistika podporuje tvrzení, že žalobci byli zajištěni automaticky.
45. Žalobci se dále ve světle nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu domnívali, že nové skutečnosti je možné zohlednit i v této fázi řízení, a to přednostní aplikací článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod před ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. Propuknutí epidemie Covid-19 a s tím související nouzová opatření včetně zavření hranic lze dle žalobců považovat za podstatné změny zakládající důvodné pochybnosti ohledně možnosti realizace účelu zajištění. Tyto skutečnosti neexistovaly v době vydání napadeného rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

46. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobci nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
47. Napadená rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadených rozhodnutí, který je zachycen ve správních spisech žalované.
48. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.
49. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
50. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje

námitky *účastníka*
za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč
považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými
řádne *provedenými* *důkazy*
za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení
důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění
správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí
zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany
druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho
nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními
a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo
dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

51. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné,

protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

52. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval

za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí

za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím

z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího

z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003,

č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

53. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je

- pouze na žalované, aby námitky či důkazy vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů.
54. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobcům ani v jednom z jejich odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaná zdůvodnila a srozumitelně uvedla, co ji vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
55. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaná považovala za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovila žalovaná, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sami žalobci s tímto rozhodnutím polemizují, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalované žalobci nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
56. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
57. Účelem a důvodem pro zajištění žalobce v posuzované věci bylo zahájení dublinského řízení o přijetí žalobců zpět na území Rumunska. Skutečnost, zda žalobce v době vydání rozsudku je či není zajištěn, je v souladu s aktuální judikaturou správních soudů irelevantní, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu
obsaženém v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č.j. 6 Azs 320/2017-20 je ustanovení § 172 odst. 6 ZPC neaplikovatelné pro rozpor s evropským právem. Zároveň Ústavní soud ČR rozhodl svým nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 o zrušení citovaného ustanovení, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.
58. Podle článku 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
59. Podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že

dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

60. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 ZPC platí, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
61. Podle ustanovení § 129 odst. 4 ZPC platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
62. První okruh žalobních námitek se komplexně zabýval vhodností zajištění nezletilého žalobce 1 a dobou trvání tohoto zajištění, jakožto i jeho možnou alternativou. Ustanovení § 129 odst. 1 ZPC neobsahuje pro policii žádná omezení oprávnění zajistit cizince mladšího 15 let. Avšak, jak je upozorňováno v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 3. 2015, č. j. 50 A 4/2015-35, je zapotřebí věnovat pozornost normativnímu kontextu. Nejvíce je třeba přihlédnout k ustanovení § 124 odst. 1 a § 124b odst. 1 ZPC, která výslovně uvádějí, že je možné zajistit pouze cizince starší 15 let. „Jestliže totiž nelze omezit na osobní svobodě cizince mladšího 15 let ani za účelem jeho vyhoštění, tím spíše není možno omezit na svobodě cizince mladšího 15 let „pouze“ za účelem jeho průvozu či předání (argumentum a fortiori /zde argumentum a maiori ad minus.“ Vzhledem k tomu, že nezletilému žalobci 1 je 17 let, zjevně nespadá do kategorie cizince mladšího 15 let.
63. Stejně tak jej nelze považovat za nezletilého cizince bez doprovodu, jak jej definuje ustanovení § 180c ZPC, dle kterého *pro účely tohoto zákona se rozumí nezletilým cizincem bez doprovodu cizinec ve věku 15 až 18 let, který přicestuje na území bez*

doprovodu zletilé osoby odpovídající za něj podle právního řádu platného na území státu, jehož občanství cizinec mladší 18 let má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, na území státu jeho posledního bydliště,

a to po takovou dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči takovéto osoby; nezletilým cizincem bez doprovodu se rozumí i cizinec mladší 18 let, který byl ponechán bez doprovodu poté, co přicestoval na území. Nezletilý žalobce 1 se totiž po celou dobu nachází v doprovodu zletilého žalobce 2 – svého bratrance, který do protokolu uvedl, že je za nezletilého bratrance zodpovědný. Z uvedených skutečností plyne, že nezletilého žalobce 1 nelze považovat za osobu zvláště zranitelnou. Žalovaná brala v potaz nejlepší zájem dítěte, když vyhověla žalobcům a ubytovala je společně. Na území ČR nemá žalobce 1 žádné příbuzné a ani jinou možnost, jak si zajistit ubytování a řádnou péči. Proto neměla žalovaná ani jinou možnost, než přistoupit ke společnému umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodně by nebylo v nejlepším zájmu dítěte ponechat nezletilého žalobce 1 téměř bez prostředků tak říkajíc „na ulici“. Soud proto neshledal, že by žalovaná jednala v rozporu s odst. 13 preambule nařízení Dublin III či s čl. 3 Úmluvy o právech dětí.

64. Argumentace žalobců ohledně tvrzení, že žalovaná neměla přistoupit k zajištění nezletilého s ohledem na jeho zranitelnost, se opírají zejm. o rozsudek ESLP ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii č. 33201/11. ESLP projednával celkem pět stížností proti Francouzské republice, které byly podány rodinami s nezletilými dětmi zajištěnými v zařízeních pro zajištění cizinců na dobu v řádu jen několika dnů. Ve všech pěti případech přitom ESLP dovodil porušení čl. 3 Úmluvy ze strany Francie. Ovšem ve všech případech se jednalo o nezletilé cizince hluboko pod 15 let. Soud, jak sami upozorňují žalobci ve své žalobě, stanovil 3 faktory pro posouzení, zda zajištění nezletilých cizinců společně s jejich dospělými členy rodiny, je přípustné. Těmito faktory jsou: nízký věk dětí, délka zajištění dětí a (ne)způsobilost místa pro pobyt dětí. Věk dětí se v těchto konkrétních případech pohyboval max. do 4 let, zatímco v případě nezletilého žalobce 1 se již jeho věk pohybuje nad 15 let a ze spisového materiálu nevystaly pochybnosti o tom, že by nebyl schopen adekvátně chápat situaci, kterou mu může též vysvětlit jeho bratranec, tj. žalobce 2. Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28 a Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016 se oba zabývaly situací rodin s velmi malými dětmi, přičemž tyto rodiny byly zadrženy shodně ve vlaku, do kterého si legálně zakoupily jízdenku na rozdíl od žalovaných, kteří vědomě zaplatili převaděči za ilegální převoz. Z tohoto jednání správní orgán usoudil na vysoké nebezpečí útěku, když i žalovaní do protokolu potvrdili, že chtějí do Německa, ne do ČR.
65. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová je podle všeho zařízení způsobilé k pobytu žalobců (je přizpůsobeno i pro pobyt rodin s menšími dětmi), kteří zde mají možnost využít zdravotní pomoc i služeb sociálních pracovníků, režim je poměrně volný, je zde možnost různých aktivit. Z Příkazu k umístění zajištěného cizince do zařízení pro zajištění cizinců nadto vyplývá, že žalobci mají být umístěni v části s mírným režimem. Ani soud neshledává v tomto případě na místě jiné řešení, a to

proto, že žalobce 1 a 2 nechtějí být od sebe odděleni, a to z důvodu, že jsou rodina, cestovali z Sýrie společně, žalobce 2 je ochoten převzít za žalobce 1 odpovědnost a postarat se o něho a i žalobce 1 vysloveně ve správním řízení uvedl, že je na žalobci 2 závislý, což také žalovaný respektoval, tedy byli umístěni společně v zařízení Bělá – Jezová, a to do části s mírným režimem, do zařízení, které je vhodné pro nezletilé.

66. Judikatura, na niž žalobci upozornili, se týkala skutkově odlišných situací, totiž rodin s velmi malými dětmi, pro které bylo třeba vytvořit zvláštní podmínky. Nadto umístění malých dětí do zařízení pro zajištění cizinců před několika lety, v době vrcholící migrační krize, zjevně naráželo na tehdejší limity těchto zařízení. Žalovaná vysvětlila, proč Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová bylo pro žalobce vhodné. Ani prostý odkaz na stanovisko veřejné ochránkyně práv nemůže nahradit skutková tvrzení žalobců, kteří by vysvětlili, co v daném zařízení vskutku porušilo jejich práva. Ostatně ne všechna pochybení rozvedená ve stanovisku veřejné ochránkyně práv by nutně měla za důsledek protiprávnost zajištění mladšího žalobce ve věku 17 let (jinak by tomu mohlo být u detence rodin s malými dětmi).
67. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová je zařízením, jež primárně slouží k zajištění cizinců pro účely správního vyhoštění. S přítomností dětí, resp. rodin s dětmi, jakož i nezletilců, v tomto zařízení se nicméně počítá v ZPC, což se odráží v povinnostech brát ohled na různé věkové kategorie při nabídce kulturního, sportovního a dalšího vyžití či při odděleném umísťování nezletilých. Z informací o konkrétních podmínkách v tomto zařízení (popsány např. v nálezu ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14) lze vypožorovat snahu o reflexi potřeb dětí (vnitřní dětské centrum, venkovní hřiště, výlet dětí mimo zařízení). Podle názoru Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu nelze usuzovat na to, že jsou bez dalšího natolik nevyhovující, že bude pobyt dětí v tomto zařízení vždy představovat špatné zacházení. Je však zřejmé, že celková atmosféra v zajišťovacím zařízení bude zejména s ohledem na nutná bezpečnostní opatření, bez ohledu na snahu přizpůsobit prostředí dětem, nutně velmi odlišná od zařízení, které primárně není určeno ke zbavení osobní svobody. Krajský soud si je vědom aktuální judikatury Evropského soudu pro lidská práva rozebírající podmínky zajištění nezletilých osob. Skutkové okolnosti, za něž byla francouzská vláda kritizována, zejména nadměrná hluchost ve venkovních i vnitřních prostorech, se však značně liší od prostředí lesů poblíž CHKO Kokořínsko, obklopujících Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Krajský soud proto nemohl přisvědčit tvrzením žalobců.
68. Faktory stanovené ESLP pro posouzení přípustnosti zajištění a jeho délky je třeba tedy hodnotit společně. Vzhledem k individuálním skutečnostem případu nebrání nic řídit se ustanovením § 125 ZPC, který stanovuje maximální možnou délku zajištění cizince mladšího 18 let na 90 dnů. Vzhledem ke všem těmto okolnostem došel soud k závěru, že první okruh námitek žalobců je nedůvodný.

69. Další z okruhů žalobních námitek se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobců. V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, Nejvyšší správní soud konstatoval: „[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že *respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu.* [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“ Ze stanovení délky zajištění žalobců na 33 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 90 dnů zajištění nezletilého cizince jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty druhé ZPC. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadených rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodlení – již dne 9. 3. 2020 byla podle obsahu správního spisu zaslána žádost ČR o přijetí žalobců zpět.
70. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobců nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadená rozhodnutí žalované představovala značný zásah do práva na osobní svobodu žalobců, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění s dublinským řízením v případě žalobců, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval tyto námitky za důvodné.
71. Další okruh žalobních námitek spočíval v absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce 1 přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě, přičemž není ani jasné, zda žalovaný uvažuje o přemístění žalobců do Rumunska či Rakouska. Rozšířený senát

Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potencionálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“. Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III.).

72. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobců, je Rumunsko, žalovaný dovozoval ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému EURODAC (porovnání provedeno dne 4. 3. 2020, nalezena shoda s ID RO1TM001T2002251210 a s ID RO1TM001T2002251145), jakož i z tvrzení samotných žalobců. Záznamy o shodě jsou součástí spisového materiálu. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí však tato skutečnost nebyla nade vší pochybnost prokázána, a vzhledem k tomu, že dle dostupných informací byli žalobci rovněž vedeni jako žadatelé o azyl v Rakousku, rozhodla žalovaná z důvodu právní jistoty a zachování lhůt pro vydání rozhodnutí o zajištění obecně tak, že budou žalobci předáni na území příslušného státu EU, aniž by tento stát EU ve svém rozhodnutí blíže specifikovala. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je nicméně zřejmé, že dle žalované jsou žalobci žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku, proto otázce posouzení azylového systému v Rumunsku věnovala větší prostor. Záznam ze systému EURODAC dle krajského soudu představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobci sami připustili, že v Rumunsku byli několik dnů zajištěni a byly jim také sejmuty otisky prstů, a to ještě předtím, než byli zadrženi rakouskou policií. V rámci předběžného posouzení příslušnosti tak dle krajského soudu nevyvstaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
73. Krajský soud dále poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 73/2017-29, podle něhož má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení

základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N.S. a další, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (tzv. nařízení Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy]. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostatech v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.

74. K námitkám nedostatečného posouzení reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU se již několikrát vyjadřoval Nejvyšší správní soud.

Např. v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 1 Azs 4/2018 uvedl, že zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu řízení o zajištění cizince se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, v němž uvedl: „*V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout od 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle NSS je žalovaná povinna zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*“

75. Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli Dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).

76. Pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu zákonodárce svěřil ministerstvu, nikoliv žalované [§ 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle Nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek, zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 ZPC). Přestože orgány policie mají pouze pomocnou úlohu a neshromažďují takové podklady jak ministerstvo, žalovaná musí při posuzování naplnění účelu zajištění

- vycházet z obecně známých skutečností o nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti, a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29).
77. Z obsahu spisového materiálu soud ověřil, že žalobci ve správním řízení žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku (případně v Rakousku) nenamítali. Soud zde uvádí, že Rumunsko je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí (viz např. skutečnosti zjištěné ve věci vedené u zdejšího pod sp. zn. 41 A 11/2019). Z připojených správních spisů, založených v tomto soudním spise, vyplynulo, že žalovanému nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku či Rakousku. Žalobci tvrdí, že v napadených rozhodnutích chybí úsudek, na jakém základě je předání cizinců alespoň potenciálně možné, ovšem správní orgán explicitně konstatuje, že mu v době rozhodování nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Rumunska či Rakouska. Z toho vyplývá, že minimálně potenciálně předání nic nebrání. Ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
78. Ke způsobu, jakým žalovaná hodnotila existenci systémových nedostatků v rumunském a rakouském azylovém systému, krajský soud uvádí následující. Pokud žalobci namítají, jakým způsobem žalovaná pracovala se zdroji pro své posouzení otázky existence systémových nedostatků, krajský soud je toho názoru, že žalovaná poměrně jasně označila podklady pro svou úvahu. Nedostatky v hodnocení těchto podkladů (tzn. vysvětlení jednotlivých dílčích závěrů plynoucích z jednotlivých citovaných zpráv) sice lze spatřovat, ovšem žalovaná je překryla souhrnným konstatováním, že z uvedených podkladů neplynou poznatky, které by zavadaly důvod k závěru o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. V žádném z těchto veřejně dostupných zdrojů nebyla uvedena informace o tom, že byly zjištěny systematické nedostatky rumunského či rakouského azylového řízení. Z výše uvedeného je zřejmé, že nebyly nalezeny žádné negativní informace o azylovém řízení v Rumunsku, protože ani nebylo možné takové informace do napadeného rozhodnutí uvádět. Lze s žalobci souhlasit v tom, že situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku může být v současné době citlivá, avšak ve sledovaném období zde nebyly zjištěny systematické nedostatky azylového řízení.
79. Je pravdou, že žalovaná mohla věnovat podrobnější hodnocení zprávám Ministerstva vnitra ČR, které podrobně popisují fungování rumunského a rakouského azylového systému a lze ji považovat i za poměrně aktuální. Nicméně krajský soud (a to opakovaně) ve své judikatuře hájí stanovisko, že na žalovanou nelze přesouvat důkazní břemeno ohledně prokázání neexistence systémových nedostatků v příslušném členském státě EU, kam má být cizinec předán (viz k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21). Uvedený nedostatek by znamenal

zásadní vadu rozhodnutí o předání cizince a určení příslušného členského státu EU v dublinském řízení, avšak nikoliv v „jednoukonovém“ řízení o zajištění cizince, kde funguje snížený důkazní standard, přičemž cizinec nemá žádnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či navrhopat jejich doplnění.

80. V souhrnu k otázce vyhodnocení systémových nedostatků tedy krajský soud uvádí, že závěry žalované jsou přiměřeně podloženy citovanými zprávami, jejichž obsah ani relevanci žalobci přímo nezpochybnili, a doloženými Informacemi OAMP. Tyto závěry jsou rovněž v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 29, a dále ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21.
81. Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovém případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namísto rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.
82. Krajský soud v daném případě nezjistil žádné pochybnosti či dokonce existenci takových systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku či Rakousku, které by bránily přemístění žalobce do této země. Ze správních spisů, které byly součástí soudních spisů, nebylo nikterak zjištěno (např. ve spise 41 A 11/2019), že by v Rumunsku či v Rakousku v tomto roce začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, který by s sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III., jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7As 79/2010-150).
83. Žalobci namítli nepříznivou situaci v Rumunsku a Rakousku, kterou mají dokládat jimi citované zprávy. Krajský soud se seznámil s obsahem těchto zpráv a konstatuje, že nevypovídají nic o natolik závažných nedostacích přijímacího systému či poskytování dávek a služeb žadatelům o azyl, které by mohly naplnit pojem systémových nedostatků. Ani žalobci citované zprávy nevypovídají o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském či rakouském azylovém systému, ani o přetíženosti tamějších uprchlických ubytovacích kapacit, přičemž ani nikterak nezpochybnily méně aktuální zprávy, ze kterých vycházela žalovaná. Lze tedy konstatovat, že žalovanou užitá zprávy stran azylového systému v Rumunsku a Rakousku byly pro potřeby žalované a řízení o zajištění žalobců zcela dostatečné, byť by bylo v budoucnu třeba tyto zprávy aktualizovat. Stran dokumentovaných kritizovaných podmínek lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v již citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že „rumunský azylový systém není dokonalý a jsou

v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“

84. K námitce žalobců týkající se nedostatečné individualizace napadených rozhodnutí ke zjištěnému skutkovému stavu, krajský soud uvádí, že s tímto hodnocením žalobců nesouhlasí. Zajisté nelze přehlédnout, že žalovaná užívá k tvorbě svých rozhodnutí určité typové pasáže odůvodnění (šablony), které přizpůsobuje konkrétnímu případu. Samotné užívání takových pomůcek však není vadou řízení ani výsledného rozhodnutí, nezakládá-li nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Krajský soud tyto vady v napadených rozhodnutích neshledal, neboť veškeré úvahy žalované korespondují se zjištěným skutkovým stavem. Žalobci byli v napadených rozhodnutích dostatečně individualizováni svými osobními údaji a také skutečnosti předcházející jejich zajištění byly v napadených rozhodnutích dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobci pochází ze Sýrie, na území ČR se nacházeli ve vlaku Nightjet jedoucím z Vídně do Berlína, nebyli schopni prokázat svou totožnost a ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jsou oba žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž podle sdělení do protokolu o podání vysvětlení chtěli pokračovat do Německa za rodinou. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že s žalobci byly sepsány individuální protokoly o podání vysvětlení, do nichž měli žalobci možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považovali za podstatné.
85. Krajský soud považoval za nutné v tomto ohledu zmínit, že skutečnosti uváděné žalobci v podané žalobě, týkající se údajných snah různých subjektů o jejich zrekrutování, nebyly ani jedním ze žalobců při podání vysvětlení byt' obecně zmíněny, žalovaná se tedy jimi objektivně nemohla v napadených rozhodnutích zabývat. Nicméně i v případě, že by žalobci tyto skutečnosti sdělili již ve správním řízení, neměl by tento motiv pro jejich odchod ze země původu v rámci vedeného řízení o zajištění žalobců žádnou relevanci a ze strany žalované by k němu nemohlo být přihlíženo. Tyto informace budou podstatné v řízení o mezinárodní ochraně, případně při rozhodování o vycestování žalobců do země jejich původu.
86. Zdejší soud nezjistil, že by individuální okolnosti případu žalobců vylučovaly jejich zajištění za účelem předání do Rumunska, přičemž o tomto předání se vydává samostatné rozhodnutí, jež musí být opět řádně odůvodněno. Žalobci v pohovoru přitom neuvedli žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že v Rumunsku či Rakousku čelili mučení či nelidskému zacházení, či nehumánním podmínkám, které by mohly naplnit pojem systémových nedostatků azylového systému.
87. Pokud jde o námitky žalobců týkající se pochybností o možnosti naplnění účelu zajištění v kontextu prevence Covid-19, kdy bylo žalobcům známo, že většina států EU zastavila v současnosti Dublinské transfery, uvádí k tomuto soud následující. Jak soud ověřil z obsahu předložených správních spisů žalované, nachází se

v každém z nich úřední záznam o zkoumání důvodu zajištění ze dne 2. 4. 2020, ve kterém bylo uvedeno: „Dne 04.03.2020 byl výše jmenovaný cizinec zajištěn podle § 129 odst. 1, 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a umístěn v ZZC Bělá – Jezová. Dle sdělení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, byl v případě jmenovaného zahájen postup podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. Dublinské řízení). Dne 09.03.2020 byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě shody v systému Eurodac do Rumunska. Dne 20.03.2020 zaslala Rumunská republika souhlas s přijetím zpět jmenovaného. Česká republika má v souladu s Nařízením 6 týdnů na realizaci předání do odpovědného členského státu (Rumunsko), tj. do 01.05.2020. Dne 02.04.2020 kontaktoval správní orgán OPKPE Brno telefonicky Ministerstvo vnitra, Oddělení Dublinského střediska. Správní orgán zjišťoval aktuální postoj Oddělení Dublinského střediska ohledně možnosti realizace předání cizinců vzhledem k probíhající pandemické nákaze Koronaviru (Covid – 19). Bylo hovořeno s vedoucí Oddělení Dublinského střediska (...), která sdělila, že s výše jmenovaným je nadále vedeno řízení o předání do Rumunska a Dublinské středisko bude i nadále provádět potřebné úkony k realizaci předání. Na základě shora uvedeného důvodu pro zajištění cizince trvají.“ Z tohoto úředního záznamu je zřejmé, že pochybnosti žalobců, že žalovaná nečiní kroky k tomu, aby si od Dublinského střediska Ministerstva vnitra opatřila informace o tom, zda bude možné Dublinský transfer realizovat v maximální možné délce zajištění, nejsou opodstatněné, neboť žalovaná požadované úkony provádí a právě s ohledem na aktuální situaci vyvolanou preventivními opatřeními jednotlivých států EU stran šíření nemoci Covid-19 tyto informace obstarává. Je přitom nutné vzít v potaz, že současná situace spojená se šířením nemoci Covid-19 se mění prakticky ze dne na den a ze strany správních orgánů nelze předjímat, jak se bude vyvíjet dále. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dle kterého: „(...) není smyslem řízení o zajištění cizince konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, nýbrž pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ Krajský soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017 - 27, v němž se vyjádřil ke kvalitativnímu rozdílu mezi posouzením rozhodujících skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců například oproti řízení podle nařízení Dublin III, když uvedl, že „(...) zevrubné ověření, zda je přemístění cizince do jiného členského státu realizovatelné (z hlediska překážek na straně cizince anebo z jiných důvodů - např. ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III či ze zdravotních důvodů[...]), probíhá až v samotném řízení o předání cizince. Uvedené samozřejmě neznamená, že žalovaný může rezignovat na své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem opatřit dostatečné množství podkladů v rozsahu nezbytném pro posouzení existence podmínek pro zajištění cizince.“

S ohledem na uvedené nemohl zdejší soud přisvědčit tvrzení žalobců, že žalovaná při zvažování přípustnosti zajištění nesprávně zhodnotila okolnosti případu, zejména faktickou nemožnost předání žalobců z důvodu preventivních opatření spojených s šířením nemoci Covid-19, respektive s pozastavením Dublinských transferů, což vylučovalo možnost naplnění účelu zajištění a uskutečnění jejich předání

do státu příslušného podle nařízení Dublin III. Žalovaná svým povinností zhodnotit reálnou možnost předání v této fázi řízení dostala, když je ze spisového materiálu zřejmé, že aktuální situaci vyhodnocovala a činila potřebné kroky. Žalovaná byla povinna v rozhodnutí o zajištění žalobců učinit úvahu o tom, zda realizaci účelu zajištění

(tj. předání do příslušného státu) nebrání právně relevantní překážka, avšak v této fázi řízení postačoval pouze předběžný úsudek. Podrobné zkoumání zjištěných překážek je pak předmětem navazujícího řízení. V řízení o zajištění žalovaný předběžně zjišťuje,

zda předání není *a priori* vyloučené, a to ve vztahu k individuálním okolnostem každého případu. V době rozhodování žalované nic nenásvědčovalo tomu, že by mělo dojít

k (po)zastavení Dublinských transferů, přičemž ani v současnosti nelze bez dalšího dovozovat, že nedojde k jejich obnovení tak, aby byli žalobci v zákonné lhůtě do příslušného státu předání. Tuto námitku proto soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.

88. K dalšímu žalobnímu bodu, v němž žalobce zpochybnil zachování principu subsidiarity zajištění vůči mírnějším opatřením (§ 123b ZPC) krajský soud uvádí následující. Podle ustanovení § 123b ZPC připadají v úvahu jako zvláštní opatření za účelem vycestování

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení finanční záruky;

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Pro všechna tato možná opatření platí, že je nelze uložit, pokud jde o cizince, u něž je zjevné, že má

v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu (§ 123b odst. 4 ZPC).

89. Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle ZPC (srov. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze

„na dobu nezbytně nutnou“ a tehdy, nepostačuje-li „uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. V podmínkách zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 odst. 1 ZPC), který se vztahuje i na případy předání cizinců podle nařízení Dublin III, byla podmínka testování mírnějších opatření dovozena judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souladu se zásadou proporcionality je nutné ptát se,

zda neexistuje mírnější opatření, pomocí něhož by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Zajištění cizince za účelem jeho předání je přitom krajním prostředkem pro realizaci předání. Je proto vždy na místě vážit provedení

mírnějšího opatření. V daném případě se nabízí využití zvláštních opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a 123c ZPC, tedy v téže hlavě jako ustanovení § 129, podle něhož byli žalobci zajištěni (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40). Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, a ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí.

90. Žalovaná konstatovala, že svým předchozím jednáním dali žalobci jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlají dodržovat. V kontextu skutečností, že žalobci nerespektují předpisy upravující vstup a pobyt na území EU, by dle žalované bylo uložení zvláštních opatření neúčelné.
91. S těmito závěry se ztotožňuje i krajský soud. Uvedené závěry jsou přezkoumatelné a jsou v nich dostatečně zhodnoceny všechny zjištěné skutkové okolnosti případu. Je nepochybné, že žalobci i dle svých vlastních slov v Rumunsku podali žádost o mezinárodní ochranu, nevyčkali však výsledku řízení a svévolně se pohybovali po zemích EU, a to za pomoci několika převaděčů (viz protokoly o podání vysvětlení), přičemž žádost o mezinárodní ochranu následně podali rovněž v Rakousku, přičemž ani podruhé nevyčkali výsledku řízení a okamžitě po svém propuštění pokračovali ve svém plánu dojet za příbuznými do Německa, v důsledku čehož se pak pohybovali i po České republice bez oprávnění či povolení k pobytu na území. Žalobci navíc sami přiznali do protokolu, že do Rumunska či Rakouska se vrátit odmítají, chtěli by ve své cestě do Německa pokračovat. Je nepochybné, že žalobci za tímto účelem neváhali porušit zákony. Žalovaná na základě provedených zjištění dospěla ke správnému závěru, že pro zajištění žalobců existují zákonné důvody, neboť v jejich případě zcela jednoznačně existuje vážné nebezpečí útěku. Uvedená zjištění jednoznačně oslabují spolehlivost osob žalobců, když ti svým předchozím jednáním zcela zjevně demonstrovali neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem jim z toho vyplývajícím. Svým sdělením dali žalobci jasně najevo, že nebudou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než budou předáni do země (v tomto případě Rumunska, případně do Rakouska), která je dle nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 příslušná, nýbrž že by se nekontrolovatelně pohybovali mezi jednotlivými členskými státy EU, což nelze akceptovat. Žalobci svým jednáním taktéž prokázali, že nehodlají respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Bylo tedy na místě učinit jednoznačný závěr o tom, že v případě žalobců existuje vážné nebezpečí jejich útěku. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „(...) není smyslem řízení o zajištění cizince konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, nýbrž pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude

skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“

92. Jak správně dovodila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobcům zvláštní opatření dle § 123b a § 123c nebylo možno uložit. Krajský soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalované, že v případě obou žalobců nebyly splněny podmínky pro uložení žádného z uvedených zvláštních opatření. Žalobci jednoznačně vyjádřili úmysl opustit ČR a pokračovat dále do Německa za příbuznými s tím, že do Rumunska ani Rakouska se vrátit nechtějí. Jelikož žalobci neměli v ČR kde pobývat, byla u nich jednoznačně vyloučena povinnost zdržovat se na adrese místa pobytu. Pro nedostatek financí, který svorně uvedli oba žalobci, nebylo možno uvažovat ani o finanční záruce. Taktéž je zde velmi nepravděpodobné, s ohledem na skutečnost, že žalobci mají v úmyslu vycestovat do Německa, že by se osobně hlásili policii v době policií stanovené, jak ukládá písm. c) téhož ustanovení. Ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu by musely nastat specifické okolnosti zjištěné obvykle při pohovoru s cizincem, které by odůvodnily možnost aplikace uvedených opatření (viz k tomu kupř. závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 49). Takové okolnosti ovšem v předmětné věci jednoznačně nenastaly, přičemž žalovaná podle zjištěných okolností možnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování řádně a správně vyhodnotila.
93. Podle § 123b odst. 5 ZPC policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. K tomu krajský soud doplňuje, že žalobci se vyjádřili tak, že hodlají pokračovat v cestě do Německa, pročez se lze důvodně domnívat, že hodlají neoprávněně vstoupit na území jiného státu. Za těchto okolností se rovněž zvláštní opatření za účelem vycestování neukládá. Také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, vyplývá, že „(...) Aby mohla být zvláštní opatření uložena, je třeba naplnit kumulativně jak podmínku, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že cizinec je vůbec schopen opatření naplnit. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není naplněna podmínka zde zmíněná jako první, nemělo by význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení podmínky zmíněné jako druhé.“ Obdobný závěr byl obsažen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, z něhož vyplynulo, že „(...) je nezbytné zvážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění, a současně posoudit, zda by stěžovatel byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 odst. 1 ZPC. Ze všech posuzovaných okolností je zřejmé, že v případě stěžovatele žalovaný tato opatření uložit nemohl, neboť stěžovatel nebyl schopen tato opatření splnit.“ V napadených rozhodnutích žalovaná rovněž uvedla, že k uložení mírnějšího zvláštního opatření nepřistoupila také z důvodu obav ze zmaření realizace následně vydaného rozhodnutí za účelem předání žalobců do

státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Žalobci ve svém vyjádření jednoznačně vyloučili, že by se vrátili do Rumunska či Rakouska. Z výše provedeného hodnocení je zřejmé, že žalobcům nebylo možno uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť pro to v jejich případě absentovaly podmínky.

94. K námitce, že nebyl dostatečně zdůvodněn účel zajištění, lze proto uvést, že k zajištění žalobců došlo v souladu se zákonem, zajištění je odůvodněno ustanovením § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 ZPC. Žádná jiná alternativa v jejich případě dle názoru soudu nebyla zvolena správně, neboť v případě žalobců, kteří vstoupili na území ČR neoprávněně, hrozí nebezpečí útěku, neboť oba žalobci v průběhu správního řízení uvedli, že v Rumunsku ani Rakousku zůstat nechtěli, jejich cílovou zemí není ani ČR, mají zájem toliko odejít do Německa, kde mají rodinu. Je tedy jednoznačné, že v případě obou žalobců hrozilo vážné nebezpečí jejich útěku.
95. Soud přitom v této souvislosti zcela souhlasil s vyjádřením žalované, že na nebezpečí útěku žalobců ničeho nemění ani přijatá preventivní opatření proti šíření nemoci Covid-19, která byla zavedena na hraničních přechodech. V případě žalobců je totiž nutné přihlédnout k jejich imigrační historii, kdy žalobci dle svých vlastních slov překračovali při své cestě do Evropy (tj. ještě před přijetím preventivních hraničních opatření proti šíření nemoci Covid-19 ze strany jiných států) hranice jednotlivých států nikoliv prostřednictvím oficiálních hraničních přechodů, nýbrž mimo ně prostřednictvím převaděčů či skrytě. S ohledem na opakovaně zmiňovaný cíl jejich cesty, Německo, kterého chtějí žalobci s ohledem na své dosavadní jednání dosáhnout prakticky za každou cenu, lze přitom předpokládat, že by se k jeho dosažení mohly znovu uchýlit ke stejným pokusům o překročení státní hranice mezi ČR a Německem, a to bez ohledu na panující upravený režim na státních hranicích mezi těmito státy.
96. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se ZPC a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobce na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpěla vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

97. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
98. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady

nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročez se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 23. dubna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.